



Nyhetsbladet  
**Frihetsjournalen**  
nr 13, vintern 2008-09

Utges som komplement till bloggen "I hjärtat rebell"  
Utkommer med ett nummer per månad.

Prenumeration:  
500 kr till juni 2009.

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare är  
Erixon Kommunikation AB

*Arvet efter presidenten:*

## Åtta år med George W Bush 2001-2009

Temat för detta nummer är ytterst kontroversiellt. Det blir nämligen något så ovanligt som en hyllning till den avgående amerikanske presidenten.

### Inget flams och trams

Jag hade inga förväntningar på George W Bush när han tillträdde. Han lät som en vanlig politiker. Men det var skönt att slippa alla dessa tarvliga skandaler som präglade Vita huset under **Bill Clinton**. Allt från sex och lögn till skvaller och läckor.

I dag är det få som vill minnas hur pinsamt det var för både amerikaner och Amerikavänner att summera Bill Clintons tid som president. Istället för statsmannaskap handlade det om spermabefläckade klänningar och tvivelaktiga kampanjbidrag (såväl från kineser, som för uthyrning av Lincolns sovrum till benådning av kriminella som skänkt bidrag till Clintons bibliotek).

Allt sådant flams och trams om klandervärd privatliv har vi sluppit under åtta år.

### Att vara rak har blivit att vara arrogant

Nu menar många att Bush har begått mycket värre misstag, i utövandet av den politiska makten. Men är det verkligen misstag, i meningen objektivt felaktiga beslut av personen George W Bush?

Nej. Ju mer jag läser av kritiska omdömen — och de är inte få dessa dagar — blir jag alltmer övertygad om att hans motståndare *egentligen* kritise-



rar hans karaktär, livsfilosofi och bevekelsegrunder.

När de påstår att han varit inkompetent, menar de att han inte följt vänsterpolitiska dogmer om hur internationellt samarbete ska gå till, om hur man agerar i det diplomatiska spelet.

"Arrogant" är en vanlig beteckning, som ju kritiserar personliga egenskaper snarare än politiska överväganden.

Och detta är typiskt.

Motståndarna i medierna och bland europeiska politiker vill inte konfrontera det politiska arvet efter Bush, utan reducerar utvärderingen till en fråga om personliga egenskaper.

Det man angriper är att Bush talar klarspråk och inte lindar in sitt budskap i en fjäskande och inställsam attityd.

Att säga vad man menar är enligt de internationella jetsetskretsarna att vara arrogant. Man ska fjäska! Att Bush inte gjort det är inte bara ett etikettsbrott, det har uppenbart uppfattats som grovt förolämpande för många politiker och journalister.

Jag skrev i bloggen i mars:

*"Och med facit i hand kan man konstatera att en fjäskande attityd och lena tonfall, är oerhört effektiva i den globala diplomatin. George W*

► *Bush har fått betala ett enormt högt pris för att han varit rak och direkt, och oförsämnd nog att hoppa över lismandet politiker emellan på internationell nivå.*

*Jag trodde inte att 1700-talsfjäsket i Europas kungahus fortfarande var ett så betydelsefullt inslag i kommunikationen så här på 2000-talet. Men det är ett faktum. Så är det.”*

Bush har inte bara brutit med det realpolitiska konsensus som fanns i internationell politik (mer om det nedan), utan han har också haft fräckheten att inte linda in det, eller ens låtsas som att han håller med alla andra.

### **Att inte fjäska är ett karaktärsdrag som jag gillar — skarp!**

Men just detta karaktärsdrag är en viktig förklaring till varför jag så starkt uppskattar den avgående presidenten. En orsak till att jag lämnade partipolitiken var att jag började förstå att det är viktigare **hur** man säger något, än **vad** man säger.

Retorik är en sak, men att ständigt påstå att man inte är ute efter det man egentligen är ute efter, tycker jag är ett bevärligt uppträdande.

Jag säger vad jag tycker, och jag står för det.

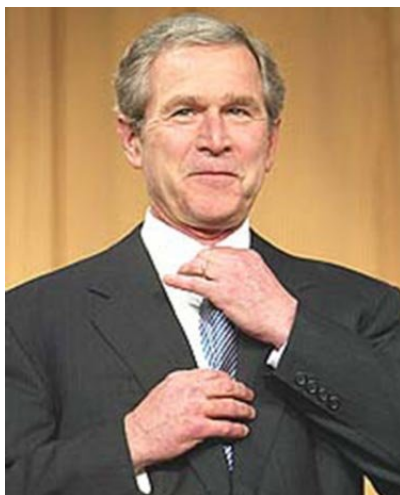
Sedan får andra hålla med eller säga emot. Men raka pucker, tack.

Jag har en känsla av att W fungerar på samma sätt.

Bush har varit en dissident i det hycklande internationella etablissemanget.

Och jag älskar det!

(Se mer om det i mitt samtal med Annika Lantz i P1 som återges på kommande sidor.)



*W har inte följt etikettsreglerna inom etablissemanget. Han har vägrat att fjäska och prata välmående strunt. Det har gjort många inom dessa etablissemanget rasande. Jag tycker därmed att han gjort rätt. Dessa okända kretsar behöver utsättas för mer klarspråk och mindre tramsigt hovnigande. W är en rebell—helt enligt min smak.*

### **Vänstern klarar inte sakdebatt**

Fram till nu har jag uppfattat det som bara tramsigt att olika eliter inte tål att höra raka och opolerade sanningar. Men när jag nu läser olika etablissemangetpersoners omdömen om de åtta åren med Bush — från universitetsfolk, journalister och europeiska- och andra vänsterpolitiker — så inser jag att de angriper Bush som person därför att de inte vill ha en diskussion om sakfrågorna.

Eftersom Bush varit kontroversiell både i etikettsfrågor och i sak, har motståndarna kunnat välja var man sätter in stöten. Och då väljer man att diskutera etikett.

För sakpolitiskt finns det fler goda än dåliga omdömen att ge. (Jag tar upp mina kritiska punkter i separat artikel.)

## **1. Inga nya attentat i USA**

Det som är en stats- och regeringsschefs allra viktigaste uppgift är att skydda den egna befolkningen från dödliga angrepp. Bush har uppfyllt det kravet, även om alla räknade med fler angrepp efter 11 september 2001.

Kritiker av Bush använder detta emot honom: han var besatt av att förhindra nya attentat. Men om nya attentat fått ske, hade amerikanska folket med rätta frågat sig varför inte landets ledning skyddar folket bättre.

**Här lider alltså Bush av sin egen framgång.** Eftersom få funderar över händelser som inte inträffat, har denna prestation hamnat i skuggan.

## **2. Inga nya attacker mot amerikanska intressen i utlandet**

Inte heller det oerhört glädjande faktum att inga nya amerikanska intressen angripits sedan 2003 nämns så gott som aldrig.

Det tas för givet. Men under Bill Clintons tid mördades amerikanska medborgare och diplomater utomlands just därför att de var amerikaner. Attentat riktades mot amerikanska ambassader och mot militära fartyg.

Ingenting av detta har skett under större delen av Bushs tid i Vita huset.

Det betyder inte att terrorismen upphört. Attentat har utförts i Madrid och London, på Bali, i Istanbul och många andra platser.

Men amerikanska intressen har man inte vågat ge sig på. Bush har talat klartext och visat att den som angriper USA får betala ett mycket högt pris. ►

► Och när terrorism får konsekvenser, som för talibannerna, då tänker sig till och med terrorledarna för (de som själva aldrig skulle offra sig som självmordsbombare och inte vill dö).

Först efter presidentvalet i november 2008, då Bush inte har möjlighet att göra några större operationer, har amerikanska intressen åter börjat attackeras.

I Bombay sadas terrorister-na leta efter amerikanska medborgare att skjuta. Det var första gången på fem år.

### 3. Färre krig i världen än på 50 år

När jag i höstas debatterade med SSU-ordförande **Jytte Guteland**, hävdade hon att allt i världen blivit så mycket sämre efter åtta år med Bush.

Det var inte utan viss tillfredsställelse jag för studenterna på Södertörns högskola kunde meddela att fredsfors-

karna nu är överens om att det inte sedan 1960 pågått så få krig i världen som nu.

Mer fred på jorden.

Det är inget dåligt arv att lämna efter sig. Och jag är övertygad om att Bush bidragit till detta. Återigen: han har visat att aggression får konsekvenser. Alla världens talibannerna och Saddam Hussein-aspiranter har hållit sig på mattan. De är rädda för Bush.

Vad händer nu?

Ja, det fulla värdet av Bushs insats kommer ju inte att klarna förrän vi vet vad som händer under åren efter hans presidenttid.

Bush-motståndare menar att trenden med färre krig pågått länge och kommer att fortsätta efter honom. Det återstår att se.

Men även om kritikerna får rätt, så är det ju otvivelaktigt så att Bush på inget sätt rubbat utvecklingen mot en mer fredlig värld. De som på-

står det ägnar sig åt självbedrägeri—vilket de flesta Bush-kritiker gör. Våldigt lite av kritiken bygger på fakta, utan på personligt agg.

### 4. Befriat 50 miljoner människor från blodigt förtryck

När Bush själv fick frågan vad han vill bli ihågkommen för, svarade han just detta: befrielsen av Afghanistan och Irak från vidriga förtryckarregimer.

Visst är det långt till trygghet av det slag vi upplever i väst, men båda länderna har påbörjat en demokratisk process.

Flickor får gå i skolan. Ytttrandefriheten demonstreras av hundratals tidningar, radio- och TV-stationer. Institutioner som krävs för ett fritt samhälle byggs upp.

Alternativet hade varit att dessa länder fortsatt att leva under allt strängare för-



Presidentens innersta cirkel i december 2001: utrikesminister Colin Powell, vicepresident Dick Cheney, presidenten, nationale säkerhetsrådgivaren Condoleezza Rice, Vita husets stabschef Andrew Card, CIA-chefen George Tenet (sittande) och försvarsminister Donald Rumsfeld.



► tryck. Och antalet dödade civila i Irak hade varit ännu högre än de blev under invasionens inledande år. Saddam Hussein dödade i snitt fler irakier per månad under åren fram till 2003, än vad som krävts under åren därefter.

Därtill råder inte längre den extremt höga barnadödighet som FN:s sanktioner mot Irak resulterade i. FN-programmet Olja-mot-mat som skulle lindra svälten blev istället en av världshistoriens största mutaffärer, där Saddam och FN-tjänstemän stoppade pengar i egna fickor.

Gissa varför inte detta nämns i mediedebatten...

## 5. Satt frihet och demokrati på kartan i internationell politik

Om Bush-motståndarna ägnat sig åt kritik i sak, hade de förmodligen lyft fram påståenden om hans ”realistiska”, neokonservativa **idealism** som sätter individuell frihet före staters rätt att betrakta folk-mord som intern angelägenhet.

Etablissemangen har lärt sig leva med den ”folkrätt” som skapades inom FN efter andra världskriget.

Eftersom kommunism och kapitalism då stod emot varandra, beslutade sig världssamfundet för att inte lägga sig i hur stats- och regeringschefer kom till makten eller utövade sin makt i landet.

Det viktiga var att stater inte kom i krig med varandra. Så som skett under andra världskriget.

Denna **realpolitik** betyder att man inom FN blundar för att världens värsta mördare inte bara rör sig fritt i FN:s korridorer, utan erhåller sin legitimitet som statsledare genom FN-systemet.

Diktatorer får av FN samma status som en demokratiskt vald president eller statsminister.

Alltså: FN ger dessa despoter den legitimitet de så hett eftertraktar och som de inte får av sitt eget folk.

George W Bush har ändrat på denna djupt omoraliska hållning, inte minst genom sitt andra installationstal i januari 2005. (Se separat artikel.)

Ingen demokrat kommer att upprepa tyske förbundskanslern Gerhard Schröders tal vid Münchens årliga säkerhetspolitiska konferens strax efter Irakinvasionen, då han menade att det enbart är ”stabilitet” som räknas, inte demokrati och frihet.

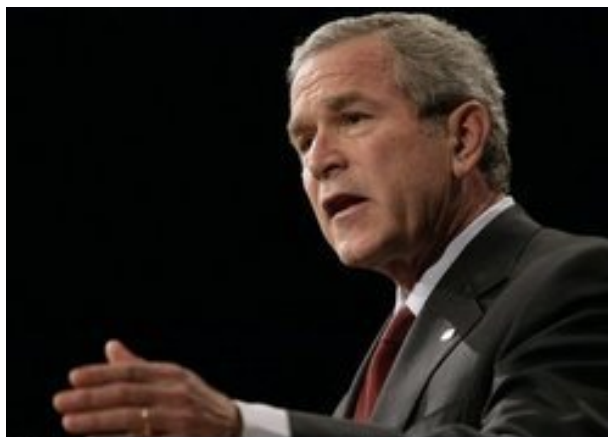
Det är den gamla, förlegade hållningen som Bush utmanat och gjort mindre rumsren.

I FN försöker ändå diktaturerna behålla det gamla synsättet. Detta är också förklaringen till varför Bush och USA har så svårt för FN. Man vill inte underkasta sig en organisation som i stora stycken kontrolleras av diktaturer.

## 6. Bush mer radikal än Reagan

Ronald Reagan avskydde tanken att enbart hålla tillbaka Sovjet i avspänningspolitik. Hans hade som mål att göra slut på ondskan - få kommunismen på fall.

George W Bush har i och med sitt andra installationstal intagit samma hållning mot alla diktaturer i världen.



Skillnaden är att Reagans politik byggde på att störta ockupationsmakter, främst i Östeuropa, och i dessa länder stödde den underjordiska oppositionen, frihetskämparna. Reagan såg också ryssarna som ockuperade - av en förslavande marxism. Han avsåg att befria dessa länder från ockupation, och sedan lämna dem i fred. Reagan menade att de befriade folken i valet mellan Amerikas exempel och Sovjets inte behövde någon hjälp.

Någon sådan inhemskt organiserad opposition har Bush inte haft att lita till i Mellanöstern. Han måste ta ansvar för demokratiseringen och samhällsbygget själv.

Reagan gjorde, menar Charles Kesler vid Claremont Institute, skillnad mellan *totalitära regimer* byggda på en ideologi (kommunism och islamism), och *auktoritära diktaturer* med viss förankring i nationens samhällsliv (enväldiga monarkier, militära juntor).

De förstnämndas förtryck är hårdare, mer vittomfattande och omöjliga att reformera, medan de sistnämnda mer isolerat bygger på enskilda personers maktbegär som inte förmår att helt knyta upp och genomsyra civilsamhället och därför underifrån kan tvingas till utveckling mot mer frihet. Därför kon-

► centrerade sig Reagan på totalitära motståndare.

Vid en jämförelse syftar således Bush-doktrinen inte till att avlägsna ”enbart” totalitära regimer, utan också de auktoritära.

***Redan med detta är George W Bush mer revolutionär än Ronald Reagan.***

Bush' appell om demokrati och mänskliga rättigheter som universiella värden är inget mindre än ett vattendelande moment i amerikansk politisk historia med enorm betydelse för det republikanska partiet, skriver Kesler. ***Inte sedan Abraham Lincoln har en president så aktivt sökt att förankra en politik byggd på naturliga rättigheter.***

Detta återupplivande av naturrätten som fundamentet i den politiska filosofin är välkommet, menar Kesler, och måste tas på allvar. På samma sätt som Lincoln söker Bush stöd hos grundlagsfäderna, för att staka ut vägen under de svåra omständigheter som möter honom.

”Inga människor på jorden önskar att vara förtryckta eller längtar efter att hemliga polisen ska knacka på om natten”, sa president Bush 2002. Kesler menar att detta är sant, men inte hela sanningen. Ingen önskar förmodligen att bli förtryckt, men på detta följer inte att ingen önskar att förtrycka.

En extremt viktig poäng! Det är därför, fortsätter Kesler, som Abraham Lincoln, när han destillerar sin moraliska visdom till dess renaste innebörd, formulerar argumenten mot slaveri utifrån båda perspektiven: ”På samma sätt som jag inte vill bli en slav, vill jag heller inte bli en herre över en slav. Detta uttrycker mitt ideal om demokrati. Allt som avvi-



*Anländer till G8-möte i Japan i juli 2008.*

ker från detta ... är inte demokrati.”

(Visst borde också vi svenskar läsa Lincoln.)

Kesler menar att Bush enbart ser till människors önskan efter frihet, men bortser från önskan att förtrycka andra. I Europa hade vi ju Weimarrepubliken, det hoppfulla demokratiska experimentet i Tyskland som slutade i katastrof.

Denna invändning är den bästa jag sett hittills mot den revolutionerande Bush-doktrinen.

Men! Ska risken att misslyckas med demokratiseringen innebära att vi låter bli?

Det är frågan allt handlar om.

Själv tycker jag 1990-talet visade vart passivitet från västvärlden innebär: upptrapade anfall från fundamentalister som stärker sina positioner genom att ta över regeringsmakten i länder som inte kan stå emot utan hjälp.

Passivitet nu kommer att få betalas med ett fruktansvärt pris senare. Bättre då att, i enlighet med Bush-doktrinen, ta fighten nu och ge de förtryckta en chans till frihet och demokrati.

## **7. Bushs Pentagon sitter kvar under Obama**

De som hävdar att Bush bara lämnar ett konkursbo efter sig, borde ställa sig frågan:

Vem blir försvarsminister i Obamas administration? Svar: Bushs försvarsminister Robert Gates. Också de flesta politiskt tillsatta rådgivarna i Pentagon har erbjudits förlängd anställning.

Om Barack Obama ansett att Bushs utrikes- och försvarspolitik varit ett konkursbo, hade han då låtit Bushs folk sitta kvar och sköta affärerna?

Naturligtvis inte.

Gates sitter kvar därför att Obama inser att Bush har gjort rätt och att denna kompetens är vad Amerika och världen behöver också under hans tid i Vita huset.

## **8. Multilateralism, men bara för rätt ändamål**

Kritiker brukar hävda att Bush är emot internationellt samarbete, multilateralism, och struntar i vad andra länder tycker.

Men jag skulle vilja fråga dem som hävdar detta, exempelvis på DN: vem är det som vill utöka Nato-samarbetet med nya medlemsländer som

- Ukraina och Georgien?  
Och vem stretar emot?

Det är Bush som vill **utöka** samarbetet, medan Europa vill förhindra mer av samarbete.

Alltså: till och med på Europas hemmaplan har Bush varit starkare förespråkare för samarbete än EU.

Såväl i Afghanistan som i Irak har USA haft allierade i olika koalitioner. Man har inte agerat ensamt.

Dessutom har man agerat i enlighet med "folkrätten". Resolution 1441 stadgade att om Saddam Hussein inte rapporterade vilken vapenarsenal Irak hade till sitt förfogande skulle "allvarliga konsekvenser" följa. Hussein rapporterade inte. Och invasionen var den allvarliga konsekvens som följde.

Multilateralism kan naturligtvis vara bra, men det är ju bara en metod, ett verktyg. Det avgörande är ju i vilket syfte man använder metoden. Att bara allmänt tala om ökad multilateralism betyder oftast: passivitet.

När enighet inte uppstår händer ingenting—som i Rwanda, Srebrenica och Darfur.

En annan aspekt angående detta ord: om flera ska samarbeta är det väl inte alltid den ena parten som ska få sin vilja igenom (=Europa) och den andra som ska ge sig (=USA). Men det är den linje exempelvis Dagens Nyheter driver. När Europa vägrar samarbeta med USA om en insats, då är det av någon anledning USA som inte agerar multilateralt.

Det är tydligen aldrig Europa som sviker denna metod. Hur kan det komma sig? (Svaret är naturligtvis svår trångsynthet, eller egocentricitet, som gör att man inte förmår att se andra mål än sina egna).

## 9. Frihandel bästa fattigdomsbekämparen

För Fareed Zakaria på Newsweek berättar en latinamerikansk diplomat: "Vi kan komma att se tillbaka på Bush med nostalgi, för han har varit djärv om frihandel."

Oron är stor runt om i världen för att Barack Obama ska göra som han lovat i valrörelsen: stoppa utländsk konkurrens vid amerikanska gränser.

Till skillnad från Obama har Bush varit en frihandelsvän. Han har försvarat äldre frihandelsavtal, som Nafta, och undertecknat nya. Allt medan Barack Obama kallar Nafta för ett "misstag" och röstat nej till Bushs avtal.

"För resten av världen är sötsliskiga tal om multilateralism gott och väl, men för bönder i Kenya är tillgång till världsmarknaden viktigare än bistånd och FN-löften", skriver Zakaria.

Många hoppas att Obama ljög när han lovade att riva upp frihandelsavtalen. Men även om så är fallet, så inte är han en engagerad aktör till stöd för mer handel.

Det kommer de fattiga att få känna av kommande år.

## 10. Framgångsrikt Bush-initiativ i Afrikas kamp mot AIDS

I Afrika är president Bush populär. Alla seriösa bedömare menar att hans initiativ, kallat President's Emergency Plan for Aids Relief (PEPFAR), varit den mest effektiva och framgångsrika kampanjen mot hiv i Afrika.

Det oberoende institutet Center for Global Development konstaterar att PEPFAR gör ett bättre jobb än FNs, världsbankens och andras Aidsprogram. Hemligheten är att PEPFAR jobbar med lokala auktoriteter, inte med pamparna i huvudstäderna som åker limousiner mellan lyxmiddagarna (betalda av bl a svenskt bistånd).



*George W Bush dansar i Liberia under Afrikaresa i februari 2008*



► PEPFARs förebyggande insatser har sedan 2003 förhindrat att miljoner infekterats, givit vård till 10 miljoner hiv-patienter, varav fyra miljoner föräldralösa barn. Just nu erhåller 2,1 miljoner medicinsk behandling.

Bush har satsat fler miljarder på Aids-förebyggande arbete än alla tidigare amerikanska presidenter tillsammans.

### 11. Frihet på internet

Obama har till mäktig justitieminister nominerat Eric Holder. Det är mannen som i Clinton-administrationen försökte censurera internet. "Jag tror vi kan införa rimliga reglering av hur människor använder internet, på ett sätt som Högsta domstolen kan godkänna" (NPR 28/5 1999)

Clintons justitiedepartement drev också hårdhänta försök att via tvång stycka upp Microsoft genom domstolsprocesser. Så sent som veckan innan Clinton skulle lämna Vita huset i januari 2001, gjorde man ett försök att få en stämning godkänd i domstol. Så fort Bush tillträtt inleddes förhandlingar som slutade i att staten lade ner alla sina anspråk på att styra Microsoft som bolag.

Under Bush-åren har internet kunnat utvecklas utan statlig klåfingrighet och vi har ju sett en otrolig teknisk, ekonomisk och publik utveckling av internet. Entreprenörer har kunnat ägna sig åt att utveckla tjänster istället för att ligga i domstolsprocesser mot en maktgalen regering.

Också här är Bush-framgången osyndlig: vi internetanvändare ser ju inte den censur som vi idag skulle kunna vara hindrad av, om inte Bush försvarat friheten på nätet.

*Samtal med  
Indiens  
premiärminister  
Manmohan  
Singh.*



### 12. Ökat välstånd och tillväxt

Jag vet! En lågkonjunktur drar nu ner siffrorna, men det förändrar inte det faktum att tillväxten i USA ökade med mer än 17 procent av BNP från fjärde kvartalet 2001 till fjärde kvartalet 2007.

Det är en remarkabel utveckling med tanke på terrorattackerna och den misstro som skulle kunnat spridit sig.

Starkt ledarskap och tydliga besked om att Amerika inte kan besegras, återskapade tillförsikten. Och ledarskapet manifesterade sig inte minst i sänkta skatter:

### 13. Sänkta skatter – slopade skatter för låginkomsttagare

I retoriken heter det att skattesänkningarna som Bush drev igenom 2001 och 2003 bara kom de rika till del.

Inget kan vara mer fel.

Hela 13 miljoner låginkomsttagare slapp betala federal skatt överhuvudtaget.

Skattebördan för de 10 procent som tjänar allra mest ökade, så att de år 2005 stod för 70 procent av all inbetald skatt, medan de år 2000 stod för 67 procent av alla skattebetalningar.

Det totala skattetrycket sänktes från **29,9** procent av BNP år 2000 till **27,3** procent år 2005 (källor: RealClearPolitics, "Myths and facts about Bush record" och OECD)

### 14. Bush hindrades från att stoppa bolånekrisen

Den finanskris vi sett löpa amok under hösten 2008 beror inte på oreglerad marknadsekonomi, utan på politisk klåfingrighet.

En lag från 1995, kallad "Community Reinvestment Act", tvingade de delvis statliga bolåneinstituterna **Fannie Mae** och **Freddie Mac** att öka sin riskfyllda utlåning och sänka kraven på säkerheter hos låntagarna.

Redan i april 2001, tre månader efter sitt tillträde, varnade presidenten för att storleken på utlåningarna i de två bolåneinstituterna utgjorde "potentiella problem som kan skapa allvarliga återverkningar på de finansiella marknaderna".

2003 förde Bush fram förslag som innebar att utlåningen skulle begränsas. Förslaget röstades ner av kongressen. Bush fortsatte att lägga fram reformer för hårdare reglering varje år därefter, men de blev inte antagna — förrän 2008. Men då var det redan försent.

### 15. Förra hemlösa

I somras rapporterade International Herald Tribune att antalet hemlösa minskat med hela 30 procent mellan 2005 och 2007. Det visade en rapport som bostadsdepartementet, HUD, sammanställt av sta-

► tistik från 3.800 städer och kommuner i USA.

Professorn i socialpolitik, Dennis Culhane, kommenterade rapporten: ”Den bekräftar en högst signifikant förändring av politiken som ägde rum under de senaste sex åren. Vi rör oss, utan tvekan, i rätt riktning.”

## 16. Tydliga miljöförbättringar

Det brukar ju heta att Bush struntar i miljön. Men faktum är att man i USA mellan åren 2001 och 2007 minskat luftföroreningarna, fyrdubblat vindkraftsproducerad el, fördubblat solenergi kapaciteten och fyrdubblat etanolproduktionen.

Anslagen för utveckling och forskning av förnybar energi har ökat till 18 miljarder dollar. Nya nationalparker har inrättats, bland annat världens största marina reservat, Papahānaumokuākea, Hawaii.

När det gäller **Kyoto**, var det senaten som röstade ner avtalet med 95 röster mot noll. Därtill under Clintons regeringsperiod.

Bush var emot det, eftersom inga krav alls ställdes på Kina och Indien. Europa höll inte med honom förut, men inför de nya förhandlingarna är EU inställt på att krav måste ställas också på dessa länder. Bush har alltså fått rätt. Inte hans kritiker.

## 17. Succé i utnämning av domare

Ingen president i modern tid har lyckats så väl i att utse federala domare som Bush.



Jag tar upp detta som motbevis mot ogrundade påståenden om att Bush varit misslyckad och inkompetent inrikespolitiskt.

I maktodelningens USA är det presidenten som nominerar domare till federala domstolar, inte minst den

mäktiga Högsta domstolen. Det är en fråga som väljarna har i bakhuvudet när de går till valurnorna: vilken sorts domare kommer presidentkandidaterna att utse?

Men presidenten måste få sina nomineringar godkända i senaten. Senatorerna har en tendens att utmana presidentens makt genom att underkänna hans nomineringar. Exempelvis fick Ronald Reagan se sig nedröstad när det gäller Robert Bork, vilket innebar att Reagan tvingades att föra fram en för vänstern mer passande domare.

George W Bush har fått två konservativa domare godkända till Högsta domstolen, varav den ena som domstolens ordförande. (USA får nu sin 44:e president, men John Roberts är bara den 17:e ordföranden i HD sedan USA bildades 1789.)

Dessa båda domare kommer att påverka amerikanskt samhällsliv i uppåt 30 år eftersom uppdraget är på livstid.

Få presidenter har lyckats med detta.

## 18. Irakinvasionen gav omval, motståndarna föll

Ytterligare ett historiskt tungt bevis på att Bush ingalunda varit en lättviktare, är att han blev omvald av amerikanska folket i november 2004. Segrade i val gjorde också Australiens premiärminister John Howard i hösten 2004 och Storbritanniens Tony Blair i maj 2005.

Däremot åkte Irakkrigets starkaste motståndare på valnederlag: Gerard Schröder fick i Tyskland lämna över makten till konservativa Angela Merkel och i Frankrike ställde inte Jacques Chirac ens upp för omval.

I historiens ljus—när mediernas hysteriska vinklingar fallit i glömska—kommer dessa otvetydiga fakta att tala till Bush fördel.

## 19. Grund för liberaliserat pensionssystem

George W Bush räknar själv hans introduktion av individuella andelar i det federala pensionssystemet som en framgång. Han fick inte kongressen med på att införa sådana, enligt svensk modell. Men han tror att de kommer att vara viktiga när kongressen tvingas reformera det konkursfärdiga systemet.

## 20. Högre krav på och mer pengar till skolan

”No Child Left Behind” heter ett omfattande presidentinitiativ som kongressen röstat igenom. Det har kritiserats från både höger och vänster.

Från höger därför att federala medel går till välfärd, någon som är delstaternas ansvar. Från vänster därför att pengarna förenas med krav på att lärare och elever förbättrar sina prestationer.

Målet är att unga ska gå ur skolan med de kunskaper som krävs för att lyckas i livet. ●



# **Begick Bush några misstag? Dum fråga. Ingen är felfri.**

Eftersom jag emellanåt får frågan ”men tycker du inte Bush gjorde några misstag?” ska jag här lista det jag tycker varit svagheter.

Det största bristen i det ledarskap som George W Bush utövade som president var följande: lojaliteten med underordnade.

Med andra ord: W var för mjuk!

Jo, så är det.

Det som i dessa dagar förknippas med misslyckanden för Bush handlar om att han inte sparkat underlydande i tid.

## **Orkanen Katrina**

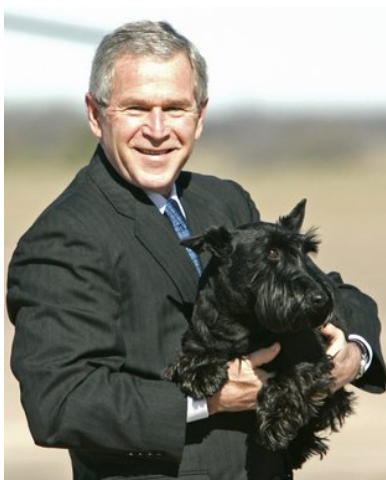
Det är inte presidenten som har befälet när orkaner, bränder och översvämningar drabbar olika landsändar i Amerika.

Inrikespolitiskt är det guvernörerna som är ”statsministrar” i USA. De är exempelvis överbefälhavare i nationalgardet, första linjen i räddningsarbetet vid katastrofer.

När orkanen Katrina drog in drabbades Mississippi minst lika hårt som Louisiana och staden New Orleans. Men där skötte den republikanske guvernören Haley Barbour sitt jobb.

I Louisiana drabbades den demokratiske guvernören Kathleen Blanco av panik. Hon lyckades inte fatta några beslut och när presidenten bad henne föra över delstatens nationalgarde till hans befäl, vägrade hon.

USA är en federal stat och det vore grovt maktmissbruk och brott mot konstitutionen,



*Värsta karaktärsbrist  
– för snäll.*

värdigt riksriättsåtal, om presidenten mot guvernörens vilja griper in.

Så varför i herrans namn fick Bush skulden för att inte skolbussarna i New Orleans användes i evakueringen, även om all planering utgick från just detta?

Ja, flera bedömare menar att det värsta uttalande Bush gjort under sin presidenttid var när han inför medierna till räddningsverkets chef sa:

“Brownie, you’re doin’ one hell of a job.”

Detta var timmarna innan medierna slog upp att folk fastnat i två sportanläggningar, och rykten om våld och anarki (som saknade grund) spreds över världen.

Eftersom presidenten kommenterade vad räddningsverket FEMA gjorde, tog han i mediernas och opinionens ögon ansvaret för det som hände.

George W Bush har själv förklarat att han bara ville stärka moralen hos räddningsverket inför deras hårda arbete.

Andra erfarna och garvade politiker hade inte kommenterat, och framför allt inte givit beröm åt en aktör i förväg.

Om räddningsarbetet misslyckas behöver politiker finna syndabockar att skylla på, så att man själv inte fastnar med Svarte Petter.

Bush saknar den cynism som presidentämbetet ibland behöver.

Han såg inte räddningsverket och dess chef som möjliga syndabock, utan ville att de skulle göra ett bra arbete.

Om Bush hållit käften hade förmodligen inte medierna kunnat framställa honom som ansvarig.

(Räddningsverket blev också offer för guvernör Blancos oförmåga. De hade inte rätt att agera utan hennes beslut, som aldrig kom. Därför fick också räddningsverket skulden för inaktiviteten i New Orleans.

Väljarna i Louisiana förstod att Blanco var inkompetent och hon blev inte ens demokraternas guvernörskandidat 2006. Och republikanerna vann.)

## **Irak—Rumsfeld**

Redan i samband med invasionen 2003 sa John McCain att det var för få soldater på mar-ken. Men Bush litade på försvarsminister Donald Rumsfeld.

Först i slutet av 2006 tvingades Rumsfeld avgå. Bush väntade för länge, och återigen lät han lojaliteten med underlydande stå i vägen för hans ledarskap.

Fördröjningen innebar att strategin i Irak inte lades om, och det blev blodiga strider under 2004, 2005 och 2006

► som hade kunnat förhindrats om Bush tidigare lyssnat på McCain, andra militära experter och utsett general David Petraeus till befälhavare i Irak.

Lojalitet från ledarens sida kan—tyvärr—vara dödligt skadlig för ledarens anseende och rykte. Bush presidentskap är ett tydligt bevis på att Machiavellis maktpolitiska cynism är en viktig läxa för alla politiska ledare.

### Guantanamo

Det var ett misstag att flytta fångar från slagfältet i Afghanistan till militärbasen på Kuba. Det var också fel att inte kalla dem krigsfångar.

Enligt Genèvekonventionen kan krigsfångar hållas inernerade så länge konflikten pågår. Därmed hade Bush sluppit att två gånger gå till Högsta domstolen för att båda gångerna få föreslagna rättegångsförfaranden avvisade.

### Inga veton mot kongressens slöseri

Kongressen hittade under Clintons tid ett kryphål i budgetreglerna som innebär att man kan hänga på extra öronmärkta anslag i sista stund inför voteringar, utan vidare underlag eller utredning.

”Earmarks” kallas de.

Det var ett misstag att inte Bush la in sitt veto mot den ”julgran” till budget han fick att underteckna, sedan alla i kongressen hängt på sina öronmärkta anslag som gynnar deras egna valkretsar.

En anledning till Bushs låga opinionssiffror är att fiskalt konservativa ogillar detta slöseri med skattemedel, och gör Bush ansvarig för republikanska ledamöternas beteende.

### Oförmågan att kommunicera

Den mest genomgripande bristen hos George W Bush har dock varit hans oförmåga och ovilja att förklara och kommunicera det egna budskapet—om och om igen, vilket krävs nu på 2000-talet då TV-kanalerna sänder nyheter dygnet runt och internet är en ständigt pågående internationell diskussionsklubb.

Bush har lagt fram sin banbrytande politik i välformulerade linjetal.

Sedan tystnad.

Det har givit medierna, som klart lutar åt vänster, fria händer att ”uttolka” händelseutvecklingen utifrån sina värderingar och prioriteringar.

Självklart hamnar presidenten i ett underläge om han och hans administration inte kraftfullt och ur ständigt nya perspektiv förklarar och beskriver hur presidenten tänker och vilka hans ambitioner är.

”Distanserad” är en vanlig anklagelse mot Bush nu när han snart lämnar Vita huset.

Han vet inte hur vi har det, heter det. Och i världens

mest demokratiska land, där politiker mer än i någon annan nation anses representera folket, är det ett svidande omdöme att få.

Jag menar att detta intryck i första hand beror på oviljan att kommunicera i enlighet med de krav som nya medier ställer på en politisk ledare i vår tid.

George W Bush har påverkat verkligheten i betydligt högre grad än Bill Clinton.

Men så *upplever* man det inte.

Verklighet och fakta kan vara ett, och upplevelserna av vad som händer något helt annat—och *i vår tid har upplevelser mycket, mycket större genomslagskraft än fakta.*

Den som, likt Michael Moore, kan skapa den mest underhållande lögnen vinner.

Det är min förklaring till att så många anser att arvet efter George W Bush är en total katastrof.

När Bush så småningom bedöms ur historiskt perspektiv, snarare än partipolitiskt, kommer domen att bli en annan. ●



*Presidenten flyger över New Orleans efter orkanen Katrina. Bilden kom att symbolisera Bush som distanserad.*

## Presidenten som också är dissident

ANNIKA LANTZ: Välkommen, Dick!

DICK ERIXON: Tack, tack.

ANNIKA: Dick Erixon. Hej. Du smög verkligen in fint.

DICK: Jag gjorde det, va.

ANNIKA: Du gjorde det. Jag sa just att man får komma in lite som man vill. Det finns i och för sig inte så mycket att slå i på vägen. Du är borgerlig debattör och bloggare.

DICK: Japp.

ANNIKA: Du är här lite grand för att det i samhällsdebatten finns några ämnen som ständigt får ohyggligt dålig publicitet. Klimathotet har inte fått så bra press på sistone. Fetman är en annan populär slagpåse. Och så har vi USA:s president George W Bush, som inte verkar ha alltför många vänner kvar. Och dom vänner han har finns på den svenska stå-upp scenen...

DICK: Och så jag, då.

ANNIKA: Också du. Vår enkla tanke här var att något bra måste det finnas med klimathotet, med att vara fet och med George W Bush. Och därför är du här, Dick.

DICK: Ja.

ANNIKA: Finns det få Bush-kramare där ute nu?

DICK: Ja, så har det väl varit hela tiden och de har ju inte blivit fler med tiden.



*President Bush under besök i Guatemala, mars 2007.*

ANNIKA: Men det är ju ändå ganska många i Amerika som kramat honom - till makten, ju. Men känner du dig ensam i Sverige?

DICK: Ja, det gör jag.

ANNIKA: Är du en Bush-kramare eller skakar du hand, mer?

DICK: Nja, jag gillar honom för att han som person är litegrann av en dissident. Han retar upp både etablissemangen under kristallkronorna, de fina diplomatiska salongerna, och folk ute på gatorna. Och när man gör det av rätt anledning så är det rätt fräckt, tycker jag.

ANNIKA: Är det det? Jag tänker på en dissident som går mot folkviljan, kan vi säga så?

DICK: Nä, utan står upp för sina värderingar. Det är Natan

Sharansky som kallat Bush för dissident. Och Sharansky satt i Gulag under sovjettiden, så han var ju dissident på riktigt. Han känner igen sig i Bush, eftersom han så hårt står upp för sina värderingar och kör dom ända in i väggen, så att säga. Man viker sig inte, det är väl det som är att vara dissident. Man ger inte upp.

ANNIKA: Men ska en president vara dissident? Ska inte presidenten stå upp för folkviljan och omge sig med rådgivare som så att säga har dissidentens roll?

DICK: Men han har ju både blivit vald och omvald. Så det finns ju ett folkligt stöd när han gått till val. Och det är ju den andra anledningen till att jag gillar honom, han är en idealist - av rätt skäl. När vänsterfolk är idealister då blir det gärna mycket stat och tvång uppifrån. Men när någon på hö-



► gerkanten är idealist, då vill man sprida frihet i världen. Och det är ju Bush' ambition. Särskilt efter det här andra installationstalet, som jag gillar jävligt skarpt, 2005, då han verkligen talade om att frihetens eld ska spridas över världen.

– George Washington la grunden för frihet i Amerika. Lincoln friagav slavarerna och Bush vill befria de som inte är fria i dagens värld.

ANNIKA: Men finns det inte något naivt i detta? Att han själv, hur ska jag säga... Barn är ju också idealister, men de är ju inte presidenter. Känns det så tryggt att ha en sådan idealist...

DICK: Jo, men det gör ju det...

ANNIKA: ...i en sådan makt-position?

DICK: De gamla strukturerna, både de diplomatiska salongerna och universitetsvärlden, där det finns mycket säkerhetsexperter, sitter fast i gamla jargonger. Och det blir tydligt i reaktionerna på Bush-idealismen som ju då varit väldigt hårda: "Amerika ska inte sprida frihet och demokrati, det är inte vår uppgift". Jag tycker motståndet är väldigt avslöjande...

ANNIKA: Jaha, du menar att motståndarna säger det?

DICK: Ja.

ANNIKA: Tror du verkligen att det är så?

DICK: Ja. Man säger det, man är inte beredd att offra tid eller pengar eller, som ju Amerika gör, offrar soldaters liv för att

befria människor som lever under tyranni. Jag tycker det är oerhört nobelt.

ANNIKA: Men finns det inget i det här som är lite läskigt att en person kan ta allt det ansvaret på sina axlar?

DICK: Alltså, risktagandet är enormt.

ANNIKA: Tror du han gör det för att han är så godhjärtad och altruistisk eller tror du att han vill känna att han har den makten?

DICK: I och med att han blivit vald så vill han använda makten för någonting gott. Och då tar han risker. Det ligger ju lite grand i det att vara idealist - eller revolutionär, som en del kallat honom - och det gör ju att han får rätt roliga motståndare. Som Nixon-centret som sa att "vi har en extremist i Vita huset!"

ANNIKA: Vi har en extremist vid vår barm!

DICK: Ha, precis. Nixon och Kissinger och det här gänget, de står på vänsteraktivisternas sida, de som är ute och protesterar mot Bush. Det är ju rätt intressant att man får ihop sådana ytterligheter emot sig. Rätt fascinerande.

ANNIKA: Men jag har fastnat lite grand på det här med dissidentskapet. Tror du att amerikanare är mer dissidentvänliga? Varför finns det inga i Sverige som uppmärksammar den sidan, tror du? Och varför finns det dom som röstar på honom av den anledningen och inte bara för hans konkreta idéer utan därför han är en cool snubbe som vågar säga emot. Som går sin egen väg.

DICK: Jaaa, där ser man att vi är ett gammalt kungarrike, en monarki...

ANNIKA: Tänk att vi är det fortfarande!! Det är helt galet bara det.

DICK: Och det gör att politiker i Sverige var byråkrater. Statsråd var alltså höga statliga ämbetsmän, som sedan togs över av politiker. Så politiker i Sverige är en sorts tjänstemän, det är därför dom vill vara så seriösa, så torra, så tråkiga, så trista, så sifferinriktade, istället för att ta ideella ansatser och ideologiska framtidsvisioner. I Amerika är det mer utav folklig rörelse i demokratin. Amerika bildades ju som en kontrast till Europas monarkier.

ANNIKA: Men var går gränsen till att det blir obehagligt, att det blir bara show och inga siffror?

DICK: Jaaa, det avgör ju folket. Det är ju det som är grejen med demokrati, det är ju val vart fjärde år, så folket kunde ju sparkat Bush om dom velat, men det gjorde dom inte.

ANNIKA: Nä, men vad tror du om framtiden för Bush?

DICK: När man tar sådana här risker kan man ju åka på bakslag, och det är ju det som hänt på en del håll, som i Irak. Det ska man ju inte förneka. Men om man har stora mål, då tar man stora risker och kan åka på bakslag. Men i historiskt perspektiv tror jag Bush kommer att bedömas som en stor president.

ANNIKA: Men skulle han vinna om han fick ställa upp igen?



► DICK: Nej, det tror jag inte.

ANNIKA: För att...?

DICK: Så många har tröttnat nu på att... Amerikanerna är otåliga också. De ställer upp på sådana här djärva politiker, men de är otåliga och vill se snabba resultat. Och det har ju inte Bush kunnat visa. Demokratin i Irak har inte fått fäste. Och då har man tröttnat.

ANNIKA: Vad tror du rådgivarna... Har han valt bra rådgivare, egentligen?

DICK: Utifrån det läge som var efter 11 september... Det krävde en hård motreaktion. Han gjorde en bedömning och tog in de neokonservativa som sa att nu är läge att störta talibanerna i Afghanistan och sedan gå vidare i Mellanöstern och försöka få fart på en demokratiseringsprocess. Vad var alternativen? Att sitta still och tycka synd om sig själv. Då var det en möjlighet som Bush såg att sprida demokrati och frihet. Och jag tycker det var rätt.

ANNIKA: Ja, det har jag förstått!!

DICK: Haha.

ANNIKA: Det säger Dick Erixon. Nu har vi talat om dissidentskap och idealism. Finns det något mer som är bra?

DICK: Det är ekonomi. Frihandel. Han har stått upp för frihandeln. Han har försökt köra på med att sänka tullar och ta bort gränser ...

ANNIKA: Men vilka förlorar på det?

DICK: Exempelvis fackföre-

ningarna i USA är protektionister. De vill ha tullar för att skydda de amerikanska jobben. Man ser hundratusentals jobb flytta till Indien och Kina. Men i det långa loppet så har ju frihandel genom århundraden visat att alla tjänar på det. Produkterna blir billigare och nya jobb ersätter de som försvinner.

ANNIKA: Men miljön och klimatet, då? Behöver vi billigare produkter, egentligen? Behöver vi mer grejer?

DICK: Alltså, vikten. Exportens värde har ökat, men vikten har minskat. Man exporterar mer elektroniska produkter. De påverkar ju varken växthuseffekten eller något annat. Det är ju nollor och ettor som går i ledningarna.

ANNIKA: Dyrare, lättare saker. Det låter iochförsig bra.

DICK: Precis.

ANNIKA: Jag tänker på den där gamla datorn [från tidigare inslag] - en Megabyte och tusen kilo. Nu har vi talat om det finns något bra med Bush... Hur känns det att ha fått berätta om det här?

DICK: Ja men det är ju väldigt trevligt.

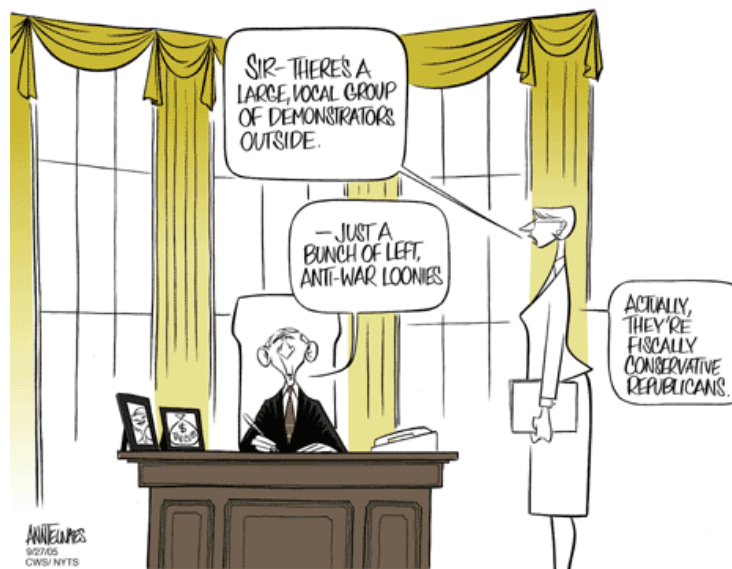
ANNIKA: Det är inte så ofta?

DICK: Nej, inte i de större medierna.

ANNIKA: Du är som en dissident, kan man säga.

DICK: Precis.

ANNIKA: Tack för att du kom, Dick Erixon. Tack. ●



- Sir, det står en stor, högljudd grupp demonstranter utanför.
- Bara en massa krigsmotståndare och vänsterfånar.
- Det är faktiskt fiskalt konservativa republikaner.

George W Bush: Andra installationstalet 20 januari 2005

# 2000-talets hittills bästa frihetstal av en statsman

Det tal som här återges är till sitt innehåll det bästa jag hört under 2000-talet.

**Kommer Barack Obama att kunna framföra ett lika kraftfullt budskap om frihet för världens alla människor när han snart håller sitt installationstal?**

De markerade styckens är de jag tycker är allra starkast och som får en särskild tyngd när Amerikas president framför dem.

” Vice President Cheney, Mr Chief

Justice, President Carter, President Bush, President Clinton, reverend clergy, distinguished guests, fellow citizens:

On this day, prescribed by law and marked by ceremony, we celebrate the durable wisdom of our Constitution, and recall the deep commitments that unite our country. I am grateful for the honor of this hour, mindful of the consequential times in which we live, and determined to fulfill the oath that I have sworn and you have witnessed.

At this second gathering, our duties are defined not by the words I use, but by the history we have seen together. For a half century, America defended our own freedom by standing watch on distant borders. After the shipwreck of communism came years of relative quiet, years of repose, years of sabbatical - and then there came a day of fire.

We have seen our vulnerability - and we have seen its



*Capitolium 20 januari 2005. Presidentens kraftfulla appell för frihet i världen var 21 minuter och 11.919 tecken långt.*

deepest source. For as long as whole regions of the world simmer in resentment and tyranny - prone to ideologies that feed hatred and excuse murder - violence will gather, and multiply in destructive power, and cross the most defended borders, and raise a mortal threat. **There is only one force of history that can break the reign of hatred and resentment, and expose the pretensions of tyrants, and reward the hopes of the decent and tolerant, and that is the force of human freedom.**

[Applause]

We are led, by events and common sense, to one conclusion:

**The survival of liberty in our land increasingly depends on the success of liberty in other lands.**

[Applause]

The best hope for peace in our world is the expansion of freedom in all the world.

[Applause]

America's vital interests and our deepest beliefs are now one. **From the day of our Founding, we have proclaimed that every man and woman on this earth has rights, and dignity, and matchless value, because they bear the image of the Maker of Heaven and earth.**

[Applause]

Across the generations we have proclaimed the imperative of self-government, **because no one is fit to be a master, and no one deserves to be a slave.**

[Applause]

Advancing these ideals is the mission that created our Nation. It is the honorable achievement of our fathers. Now it is the urgent requirement of our nation's security, and the





► calling of our time. **So it is the policy of the United States to seek and support the growth of democratic movements and institutions in every nation and culture, with the ultimate goal of ending tyranny in our world.**

[Applause]

This is not primarily the task of arms, though we will defend ourselves and our friends by force of arms when necessary. Freedom, by its nature, must be chosen, and defended by citizens, and sustained by the rule of law and the protection of minorities. And when the soul of a nation final-

ly speaks, the institutions that arise may reflect customs and traditions very different from our own. **America will not impose our own style of government on the unwilling. Our goal instead is to help others find their own voice, attain their own freedom, and make their own way.**

The great objective of ending tyranny is the concentrated work of generations. **The difficulty of the task is no excuse for avoiding it.** America's influence is not unlimited, but fortunately for the oppressed, America's influence is considerable, and we will use it confidently in freedom's

cause.

[Applause]

My most solemn duty is to protect this nation and its people against further attacks and emerging threats. Some have unwisely chosen to test America's resolve, and have found it firm.

[Applause]

We will persistently clarify the choice before every ruler and every nation: **The moral choice between oppression, which is always wrong, and freedom, which is eternally right.**

[Applause]

**America will not pretend that jailed dissidents prefer their chains, or that women welcome humiliation and servitude, or that any human being aspires to live at the mercy of bullies.**

We will encourage reform in other go-

vernments by making clear that success in our relations will require the decent treatment of their own people.

[Applause]

America's belief in human dignity will guide our policies, yet rights must be more than the grudging concessions of dictators; they are secured by free dissent and the participation of the governed. **In the long run, there is no justice without freedom, and there can be no human rights without human liberty.**

[Applause]

Some, I know, have questioned the global appeal of liberty - though this time in history, four decades defined by the swiftest advance of freedom ever seen, is an odd time for doubt. Americans, of all people, should never be surprised by the power of our ideals. **Eventually, the call of freedom comes to every mind and every soul.** We do not accept the existence of permanent tyranny because we do not accept the possibility of permanent slavery.

[Applause]

Liberty will come to those who love it.

Today, America speaks anew to the peoples of the world:

**All who live in tyranny and hopelessness can know: the United States will not ignore your oppression, or excuse your oppressors. When you stand for your liberty, we will stand with you.**

[Applause]

Democratic reformers facing repression, prison, or exile can know: America sees you for who you are: the future leaders of your free country.

The rulers of outlaw regimes can know that we still believe as Abraham Lincoln



*George W Bush i Gunnebo slott utanför Göteborg 14 juni 2001.*

*Bush är den ende regerande amerikanske presidenten som besökt Sverige.*

*Här tillsammans med EU-ordförande Göran Persson och kommissionsordförande Romano Prodi.*

▶ did: "Those who deny freedom to others deserve it not for themselves; and, under the rule of a just God, cannot long retain it."

The leaders of governments with long habits of control need to know: To serve your people you must learn to trust them. Start on this journey of progress and justice, and America will walk at your side.

[Applause]

And all the allies of the United States can know: we honor your friendship, we rely on your counsel, and we depend on your help. Division among free nations is a primary goal of freedom's enemies. **The concerted effort of free nations to promote democracy is a prelude to our enemies' defeat.**

Today, I also speak anew to my fellow citizens:

From all of you, I have asked patience in the hard task of securing America, which you have granted in good measure. **Our country has accepted obligations that are difficult to fulfill, and would be dishonorable to abandon. Yet because we have acted in the great liberating tradition of this nation, tens of millions have achieved their freedom.**

[Applause]

And as hope kindles hope, millions more will find it.

**By our efforts, we have lit a fire as well - a fire in the minds of men. It warms those who feel its power, it burns those who fight its progress, and one day this untamed fire of freedom will reach the darkest corners of our world.**

[Applause]

A few Americans have accepted the hardest duties in this cause - in the quiet work

of intelligence and diplomacy ... the idealistic work of helping raise up free governments ... the dangerous and necessary work of fighting our enemies. Some have shown their devotion to our country in deaths that honored their whole lives -

and we will always honor their names and their sacrifice.

[Applause]

All Americans have witnessed this idealism, and some for the first time. I ask our youngest citizens to believe the evidence of your eyes.

You have seen duty and allegiance in the determined faces of our soldiers. You have seen that life is fragile, and evil is real, and courage triumphs.

Make the choice to serve in a cause larger than your wants, larger than yourself - and in your days you will add not just to the wealth of our country, but to its character.

[Applause]

America has need of idealism and courage, because we have essential work at home -



the unfinished work of American freedom. In a world moving toward

liberty, we are determined to show the meaning and promise of liberty.

In America's ideal of freedom, citizens find the dignity and security of economic independence, instead of laboring on the edge of subsistence. This is the broader definition of liberty that motivated the Homestead Act, the Social Security Act, and the G.I. Bill of Rights.

And now we will extend

this vision by reforming great institutions to serve the needs of our time. To give every American a stake in the promise and future of our country, we will bring the highest standards to our schools, and build an ownership society.

[Applause]

We will widen the ownership of homes and businesses, retirement savings and health insurance - preparing our people for the challenges of life in a free society. **By making every citizen an agent of his or her own destiny, we will give our fellow Americans greater freedom from want and fear, and make our society more prosperous and just and equal.**

[Applause]

In America's ideal of freedom, the public interest depends on private character - on integrity, and tolerance toward others, and the rule of conscience in our own lives. Self-government relies, in the end, on the governing of the self. That edifice of character is built in families, supported by communities with standards, and sustained in our national life by the truths of Sinai, the Sermon on the Mount, the words of



► the Koran, and the varied faiths of our people. Americans move forward in every generation by reaffirming all that is good and true that came before - ideals of justice and conduct that are the same yesterday, today, and forever.

[Applause]

In America's ideal of freedom, the exercise of rights is ennobled by service, and mercy, and a heart for the weak.

**Liberty for all does not mean independence from one another. Our nation relies on men and women who look after a neighbor and surround the lost with love.**

Americans, at our best, value the life we see in one another, and must always remember that even the unwanted have worth.

[Applause]

**And our country must abandon all the habits of racism, because we cannot carry the message of freedom and the baggage of bigotry at the same time.**

[Applause]

From the perspective of a single day, including this day of dedication, the issues and questions before our country are many. From the viewpoint of centuries, the questions that come to us are narrowed and few. Did our generation advance the cause of freedom? And did our character bring credit to that cause?

These questions that judge us also unite us, because Americans of every party and background, Americans by choice and by birth, are bound to one another in the cause of freedom. We have known divisions, which must be healed to move forward in great purposes - and I will strive in good faith to heal them. Yet those divisions do

not define America. We felt the unity and fellowship of our nation when freedom came under attack, and our response came like a single hand over a single heart. And we can feel that same unity and pride whenever America acts for good, and the victims of disaster are given hope, and the unjust encounter justice, and the captives are set free.

[Applause]

We go forward with complete confidence in the eventual triumph of freedom. Not because history runs on the wheels of inevitability; it is human choices that move events. Not because we consider ourselves a chosen nation; God moves and chooses as He wills. **We have confidence because freedom is the permanent hope of mankind, the hunger in dark places, the longing of the soul.**

When our Founders declared a new order of the ages; when soldiers died in wave upon wave for a union based on liberty; when citizens marched in peaceful outrage under the banner "Freedom Now" - they were acting on an ancient hope that is meant to be fulfilled. History has an

ebb and flow of justice, but history also has a visible direction, set by liberty and the Author of Liberty.

[Applause]

When the Declaration of Independence was first read in public and the Liberty Bell was sounded in celebration, a witness said, "It rang as if it meant something." In our time it means something still. America, in this young century, proclaims liberty throughout all the world, and to all the inhabitants thereof. Renewed in our strength - tested, but not weary - we are ready for the greatest achievements in the history of freedom.

[Applause]

May God bless you, and may He watch over the United States of America. ”

[Applause]



*President Bush fick besök i Vita huset av statsminister Fredrik Reinfeldt 15 maj 2007*



# Vad kommer man att säga om Bush om 30 år?

Låt mig till sist kort summera hur jag tror historien kommer att se på George W Bush, när vi glömt alla detaljer och bara ser de stora dragen.

Ja, först av allt kommer den mobbning av Bush som nu pågår att försvinna lika fort som den uppstod.

För bara tre år sedan sa till och med programledaren Chris Matthews i NBC att "alla på något sätt gillar presidenten, utom några riktiga vänsterdårrar".

Under höstens valrörelse stängdes samme Matthew av från nyhetsförmedlingen sedan han gjort groteska utfall mot presidenten.

Det går som sagt fort i svängarna nuförtiden. Få tycks minnas vad de sa igår. Många av oss "proffstyckare" byter åsikt som man byter skjortor.

## Enormt höga ambitioner

Historikern Charles Walcott är starkt kritisk mot Bush, men kan ändå inte låta bli att medge:

"Det här har varit ett presidentskap med utomordentliga ambitioner. Bush såg sig själv som en transformativ aktör, tog riskerna och de riktigt stora stegen."

Walcott menar att det blev till kliv ut över stupet. Men vi har inte sett de fulla effekterna av de förändrade villkor för internationell politik som tas upp i punkt 5-6 ovan.

När Harry Truman introducerade kalla krigets logik ansågs han misslyckad, eftersom de flesta inte förstod vad hans förändring gick ut på.

I takt med att den idealistiska neokonservativa doktrinen, om att villkoret för en fredlig värld är att människor i alla länder erhåller frihet och demokrati, sjunker in kommer också Bush att omvärderas.

Multilateralism är värdefull om inte frihet och demokrati är det övergripande, gemensamma och odiskutabla målet.

## Bush: vi ska inte stå för fotnoter

Ett annat citat som fastnat hos mig är av Philip Klein i American Spectator.

När han nu läst om Bushs första tal som nominerad presidentkandidat vid republikanernas konvent sommaren 2000 står en formulering ut som särskilt närvarande också idag.

Bush sa:

"Vi ska inte skriva fotnoter utan kapitel i berättelsen om Amerika."

Vad man än tycker om Bush, skriver Klein, är detta en era som kommer att studeras och debatteras bland historiker under lång tid framöver.

## Förändringens agenter är ofta missförstådda av samtiden

Man ska inte göra paralleller, men det är svårt att låta bli. När Sovjetunionen utsattes för yttre tryck från Ronald Reagan, Margaret Thatcher och påven Johannes Paulus, hade kommunistpartiets generalsekreterare Michail Gorbatsjov enligt regelboken i uppgift att skärpa förtrycket och öka vapenskramlet.

Men istället lättade han på förtrycket.

Resultatet blev en oblodig revolution där östra

Europa kastade av sig det kommunistiska oket.

Gorbatsjov borde hyllas som en hjälte, men är avskydd i Ryssland och bortglömd i övriga världen.

O tack är förnyarnas lön. I det korta loppet.

## Bush förändrade spelplanen

Jag tror med andra ord att George W Bush om 30 år kommer att uppfattas som arkitekten bakom de nya internationella politiska spelregler som för alltid gjorde diktaturer oacceptabla i de fina salongerna.

I takt med att frihet och demokrati blev den allt annat överskuggande referensramen i det globala umgänget, försvagades diktaturerna och i takt med inre uppror nådde allt fler länder inrikespolitisk frihet.

Startpunkten för denna utveckling sätter man om 30 år vid Bush andra installationstal. Där formulerades det som kom att bli konsensus i den fria världen.

Men det tog mer än 20 år att uppnå. Talaren häcklades i sin samtid, därför att man då inte förstod sprängkraften i det.

Om 30 år hoppas jag att det är lika självklart att Egypten, Burma och Zimbabwe är fria som det idag inom EU är att Portugal, Spanien och Grekland inte är diktaturer, så som fallet var för bara lite drygt 30 år sedan. ●



## Bloggtrafiken fortsätter att öka

I december ökade antalet unika besök med 14 procent, från 87.468 till 99.811.

Så här ser antalet unika besök ut per månad under 2008:

Januari—103.317  
Februari—98.996  
Mars—105.364  
April—103.509  
Maj—104.966  
Juni—92.331  
Juli—83.898  
Augusti—96.848  
September—113.853  
Oktober—116.490  
November—114.339  
December—99.811

Antalet hits är ungefär det dubbla. ●

## Mest diskuterade inlägget

Jag har fått många mejl om konflikten i Mellanöstern, och då främst tack för att jag ger en annan bild än den svenska medier framför.

Själv tycker jag konflikten är mycket okomplicerad, och formulerade det i en rubrik till blogginlägg 29/12 2008:

### Så länge världen inte fördömer palestinskt våld blir det inte fred

De demonstrationer och sympatityttringar som sker i Sverige och väst, eggas Hamas till fortsatta strider. De ger nytt syre till elden. ●

## Debatt att rekommendera

Vinterns mest spännande debatt i bloggen? Jag tror det är den under rubriken:

”Konservatismen skakar av sig dammet” 31/12 2008.

Där knyts an till Axess senaste nummer och PJ Anders Linders reflektion.

Konservatismen står idag inte för de besuttnas maktposition utan handlar om identitet och kunskapsörst.

Med anledning av kravallerna i Rosengård och andra betongförorter skrev jag:

”Den kulturella hemlösheten skriker ut sin vanmakt.

Och det är socialismen som skapat denna rotlöshet. Denna totala avsaknad av gemenskap och civilsamhälle.”

Integrationsdebatten liksom mängden annan problematik behöver detta fräscha perspektiv. ●

## ”Vi måste bli en del av vår egen demokrati igen.”

EU-kommissionär  
Margot Wallström (s)

*En plattityd eller en insikt om att den politiska klassen ställt sig ovanför folket snarare än att representera det?*



*Snart är det ny kapten på skutan: Obama. Och budskapet har förändrats från hopp till: ”Det kommer att bli värre:”*

Teckning: Gary Varvel.